

прави по-великѣ отъ другитѣ: той прѣзиралѣ Турцитѣ, подигравалѣ се съ тѣхъ и досущъ нехаялѣ за главата си, сжщо като Илю войвода. Веднажѣ, кога ходѣлѣ съ Слави войвода по Велешкитѣ села, свършили имѣ се фишецитѣ и ей ти Църне, облѣкалѣ се въ селски дрѣхи и слѣзалѣ—не другадѣ, ами въ сами Прилѣпъ, кждѣто го познавали и малкитѣ дѣца! На заранѣта прѣхвърлилѣ човѣка единъ сърпъ на шия, па тръгналѣ изъ града: ходилѣ, та разгледалѣ конака, по чаршията сновалѣ, явно фишеци си купувалѣ, още отъ далечъ поздравлявалѣ съгражданитѣ си, смѣялѣ имѣ се, като ги гледалѣ да прѣхапватѣ устни, па си отишълѣ дома си, обрѣжилѣ се отъ глава до пети, и тъкмо да излѣзе, ей ти потера: рухнали да го дилятѣ всички Турци! И дирили го тѣ, псували, канили се, кжщата цѣла прѣтършували, насмало щѣли да я запалятѣ . . . Но нѣмало го Спира, нѣмало го, джанѣмъ! Никой не се сѣтилѣ да дигне глава и да се взрѣ въ клонетѣ на гъстата черница, въ които Църне се увилѣ, като какавица. Па търтила потерата да го дири навредѣ около града, а той самѣ, на заранѣта си нарамилѣ пушката и когато потерата се вече връщала въ града, той надѣ града съ единъ гърмежъ имѣ казалѣ сбогомъ и изчезналѣ въ гората.

Съ такива юначества отъ една страна съ избиването на редѣ зли Турци — отъ друга се носѣла лека полека славата на Спиро Църне войвода; носѣла се тая слава по Струма и Вардарѣ, па будѣла духа на старо и младо: пѣсни се пѣяли вече за него отъ момитѣ по селата, отъ дѣцата по училищата, па—прѣнесла се тая слава и въ свободна България, кждѣто въ първо врѣме комай бѣха забравили братията си отвѣдъ Рила и Родопи . . .

Втората чета на Спиро се състояла отъ слѣднитѣ юнаци: Ангелѣ Стефановѣ (послѣ наричанъ войвода, сега живъ въ София), Ристе Сурле, Андрея Башиноселецѣ, Георги Лафа, Илия Радобилецѣ, Иосифѣ Мориѣвецѣ и други.